

ਸਿਸਟਮ. ਇਸ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਕਣਕ ਦੀ ਖਰੀਦ (ਲੇਵੀ) ਆਰਡਰ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕਿਤਾਬ 'ਤੇ ਚੌਥੇ ਸੋਧ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਵਿਚ ਕੋਈ ਅਸੰਗਤਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

(52) ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਸਾਡੇ ਲਈ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ਅਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਥੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦੀ ਪੇਚੀਦਗੀ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਸੀਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।

ਐਨ.ਕੇ.ਐਸ

ਆਰਐਸ ਨਰੂਲਾ, ਸੀਜੇ ਅਤੇ ਏਐਸ ਬੈਸ ਜੇ.

ਮੇਜਰ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਨਾਥ ਭਾਰਗਵ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, -
ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਐੱਸ.ਐੱਮ.ਟੀ. ਜਸਵੰਤ ਕੌਰ, ਆਦਿ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 447 ਆਫ 1971।

18 ਮਾਰਚ 1975 ਈ.

ਮੋਟਰ ਵਹੀਕਲ ਐਕਟ (1939 ਦਾ IV)— ਧਾਰਾ 110-ਏ ਅਤੇ 110-ਡੀ— ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ (1908 ਦਾ V)— ਆਰਡਰ 41, ਨਿਯਮ 22— ਧਾਰਾ 110-ਡੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਵਿਚ ਇਤਰਾਜ਼- ਕੀ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯੋਗ — ਅਜਿਹੇ ਅੰਤਰ-ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਕੋਰਟ ਫੀਸ—ਕੀ ਐਡ-ਵੈਲੋਰਮ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ—ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ (ਪੰਜਾਬ)—ਕਲਾਜ਼ 10— ਮੋਟਰ ਵਹੀਕਲ ਐਕਟ (1939 ਦਾ IV)— ਸੈਕਸ਼ਨ 110-ਡੀ— ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਕ ਅਪੀਲ ਵਿਚ ਕਰਾਸ-ਇਤਰਾਜ਼ 110-D ਨਾਕਾਫੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੋਹਰ ਲਗਾਈ ਗਈ—ਅਜਿਹੇ ਕਰਾਸ-ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਜਾਂ ਤਾਂ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੁਣਵਾਈ 'ਤੇ ਜਾਂ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ-ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਇਤਰਾਜ਼- ਕੀ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਹੀ

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਨੂੰਨ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਸਥਾਪਿਤ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਲਟ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਿਯਮ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। . ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਹਾਈਕੋਰਟ ਮੋਟਰ ਵਹੀਕਲ ਐਕਟ, 1939 ਦੀ ਧਾਰਾ 110-ਡੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਉਲਟ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 110-ਡੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਾਰਵਾਈ ਭਾਵੇਂ ਇਸਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸਾਲਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੋਵੇ , ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਚਰਿੱਤਰ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ

ਮੋਟਰ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਕਲੇਮ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਅਵਾਰਡ ਸਾਰੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਡਿਕਰੀ ਲਈ ਰਕਮ। ਇਸ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 110-ਡੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਕਰਾਸ-ਇਤਰਾਜ਼ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ, 1908 ਦੇ ਆਰਡਰ 41, ਨਿਯਮ 22 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਯੋਗ ਹਨ।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੋਟਰ ਵਹੀਕਲ ਐਕਟ, 1939 ਦੀ ਧਾਰਾ 110-ਡੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੋਟਰ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਕਲੇਮ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕਰਾਸ-ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ

I.L.R. Punjab and Haryana (1976)2'

ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤੀ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 22 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਅਪੀਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇਹ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 110-ਏ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਤੀਜੀ ਧਿਰ ਦੇ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਲਈ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਕੋਈ ਐਡਵੋਕੇਟ ਕੋਰਟ ਫੀਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਅੰਤਰ-ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਐਡਵੋਕੇਟ ਕੋਰਟ ਫੀਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਵੀ ਹੈ। ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਅੰਤਰ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਅੰਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਨੇ ਕਿਹਾ, ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 110-ਡੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕਰਾਸ-ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹਨਾਂ 'ਤੇ ਨਾਕਾਫੀ ਮੋਹਰ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਕਰਾਸ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। -ਇਕੱਲੇ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਇਰ ਅਪੀਲ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼, ਜਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਬੈਂਚ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ ਵਿਚ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਅਪੀਲ

ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਸੀ.ਜੀ. ਸੂਰੀ ਦੇ 23 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1971 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ X ਅਧੀਨ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਅਪੀਲ, FAO ਨੰਬਰ 34 ਆਫ 1967 ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਜਿਸਦੇ ਤਹਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਮੋਟਰ ਕਾਰ ਅਤੇ ਇੰਜੀਨਰੀ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਮਾਲਕ-ਡਰਾਈਵਰ, ਪਰ ਮਿਤਕ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਵਧਾ ਕੇ ਰੁਪਏ 12,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਬਜਾਏ 6,364 ਮੋਟਰ ਕਲੋਮਜ਼, ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਪੰਜਾਬ, ਦੁਆਰਾ 18 ਅਗਸਤ, 1966 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਆਰ.ਐਮ ਸੂਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ ।

ਜੇ.ਐਸ. ਵਿਰਕ ਅਤੇ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ, ਵਕੀਲਾਂ ਵੱਲੋਂ ਜਵਾਬ ਤਲਬੀ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਨਰੂਲਾ ਸੀ.ਜੇ. -ਮੇਜਰ ਤ੍ਰਿਲੋਕੀ ਨਾਥ ਭਾਰਗਵ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੰਬਰ 1 27 ਅਪ੍ਰੈਲ 1964 ਨੂੰ ਸਵੇਰੇ 10.50 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਨੰਬਰ ਆਰਜੇਐਲ-3436 ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਜਲੰਧਰ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਪਿੰਡ ਡਰੋਲੀ ਕਲਾਂ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

Major Triloki Nath Bhargava, etc. v. Smt. Jaswant Kaur, etc.,
(Narula. C.J.)

ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ। ਉਸਦੀ ਕਾਰ 59 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਜੂਨੀਅਰ ਕਮਿਸ਼ਨਡ ਅਫਸਰ ਮਰਹੂਮ ਗਣੇਸ਼ ਸਿੰਘ ਦੇ ਸਾਈਕਲ ਵਿੱਚ ਪਿੱਛੇ ਤੋਂ ਭੱਜੀ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸਾਈਕਲ ਸੜਕ ਦੇ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਕੱਚੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਧੱਕ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਾਰ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾ ਐਪਲ ਲੈਟ ਖੁਦ ਚਲਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਟੱਕਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਰ ਕਈ ਗਜ਼ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਰੁਕ ਸਕੀ, ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਇਸ ਨਾਲ ਘਸੀਟਿਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਕਈ ਫ੍ਰੈਕਚਰ ਸਮੇਤ 18 ਦੇ ਕਰੀਬ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋ ਗਏ। ਪਹਿਲਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਗਣੇਸ਼ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਵਿਚ ਹਸਪਤਾਲ ਲੈ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਦਮ ਤੋੜ ਦਿੱਤਾ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਵਿਧਵਾ ਜਸਵੰਤ ਕੌਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ 1 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ। ਮੋਟਰ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਕਲੇਮ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੋਟਰ ਵਹੀਕਲਜ਼ ਐਕਟ (1939 ਦਾ 4) ਦੀ ਧਾਰਾ 110-ਏ ਅਧੀਨ 30,000 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ)। ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਕਾਰ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਬੀਮਾ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਦੋਵਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ। ਉਸਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮਾਂ, ਧੀ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੋ ਫਾਰਮਾ ਦੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਵਜੋਂ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ, ਅਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਿਸਦੀ ਉਸਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਦਾਅਵਾ ਕਾਰ ਦੇ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਬੀਮਾਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਲੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੈ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਤੋਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਤਿੰਨ ਮੁੱਦੇ ਬਣਾਏ: -

- (1) ਕੀ ਹਾਦਸਾ ਕਾਰ ਚਾਲਕ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ?
- (2) ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਕਿੰਨੀ ਹੈ?
- (3) ਰਾਹਤ.

18 ਅਗਸਤ, 1966 ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਅਵਾਰਡ ਦੁਆਰਾ, ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 1 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਹਾਦਸਾ ਕਾਰ ਦੇ ਡਰਾਈਵਰ ਦੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕਾਰਨ, ਭਾਵ, ਪਹਿਲੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕਾਰਨ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅੰਕ ਨੰਬਰ 2 'ਤੇ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਉਮਰ ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ 59 ਸਾਲ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ 2000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਮਿਲ ਰਹੀ ਸੀ। 102 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਉਸ ਦੀ ਵਾਹੀਯੋਗ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਆਮਦਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਆਪਣੀ ਆਮਦਨ ਵਿੱਚੋਂ ਅੱਧੀ ਰਕਮ ਆਪਣੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਖਰਚ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਵਿਧਵਾ ਨੂੰ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਨੁਕਸਾਨ 1020 ਰੁਪਏ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। 50 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ। ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੇ ਸੰਤੁਲਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ 11 ਸਾਲ, ਜੋ ਕਿ 70 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਹੈ, ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 110-ਬੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਹਿਲੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਵਜੋਂ 6,364 ਰੁਪਏ। ਉਹ ਰੁਪਏ ਦੇ ਅੰਕੜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚੋਂ ਕਟੌਤੀ ਕਰਕੇ 6,364 6,600 ਹੈ

(11 ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ 50 ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ) ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ। 235.60 P. ਕੁੱਲ ਰਕਮ ਦਾ ਪੰਜਵਾਂ ਹਿੱਸਾ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। 1,178 ਜੋ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਸੀ।

ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ 21 ਫਰਵਰੀ, 1967 ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਉਕਤ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ FAO 34 ਆਫ 1967 ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ। ਅਪੀਲ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 30 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ 27 ਮਈ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, 1967, ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਅੰਤਰ-ਇਤਰਾਜ਼। 6,364 ਤੋਂ ਰੁ. 30,000 ਸੂਰੀ, ਜੇ. (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ) ਨੇ 23 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1971 ਦੇ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਪਰ ਪਹਿਲੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਵਧਾ ਦਿੱਤਾ। ਨੂੰ ਰੁਪਏ 12,000 ਕਾਰ ਦੇ ਡਰਾਈਵਰ-ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਬੀਮਾਕਰਤਾ ਨੇ ਕਰਾਸ-ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਅਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੈਟਰਸ ਪੈਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਪੂਰਵ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਹਰਜਾਨੇ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਰਵਿੰਦਰ ਮੋਹਨ ਸੂਰੀ ਨੇ ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਤਿੰਨ ਨੁਕਤਿਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰੱਖਿਆ ਹੈ-

- (i) ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ ਅਤੇ ਕੰਪਨਸ਼ਨ ਦੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਿਸੇ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ।, ਉਹ ਸੀ . ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਾਸ-ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੇ ਆਰਡਰ 41 ਨਿਯਮ 22 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਅਵਾਰਡ ਲਈ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ;
- (ii) ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੀ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਅਤੇ
- (iii) ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਕਰਾਸ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਯੋਗ ਮੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸ 'ਤੇ ਕਾਫੀ ਮੋਹਰ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ। 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ

Major Triloki Nath Bhargava, etc. v. Smt. Jaswant Kaur, etc.,
(Narula. C.J.)

ਅੰਤਰ-ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਗਣਨਾ ਅਨੁਸੂਚੀ I ਦੇ ਕੋਰਟ ਫੀਸ ਐਕਟ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 1 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਗਿਆਪਨ ਮੁੱਲ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਅਨੁਸੂਚੀ II ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 11 ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਆਧਾਰ 'ਤੇ।

ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਸੂਰੀ ਨੇ ਮੋਟਰ ਓਨਰਜ਼ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟਿਡ ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਰੇਣੁਕਾ ਰੋਵ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (1), ਮੇਸਰਜ਼ ਓਰੀਐਂਟਲ ਫਾਇਰ ਐਂਡ ਜਨਰਲ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟਿਡ ਵਿੱਚ ਗੁਹਾਟੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਬਨਾਮ ਨਾਨੀ ਚੌਧਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (2), ਏ. ਰਹੀਮਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਐਮ. ਵਾਬਰ ਅਤੇ ਹੋਰ (3) ਵਿੱਚ ਮੈਸੂਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਵੀ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਫੈਸਲਾ ਏ. ਰਹੀਮਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੈਸੂਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੋਟਰ ਵਹੀਕਲ ਐਕਟ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਪੂਰਨ ਕੋਡ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, 'ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਡਰ ਦੇ ਆਰਡਰ 41 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਬਨਾਮ ਨਰਸੀਵੱਪਾ (4) ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ। ਮੰਜੂਲਾ ਦੇਵੀ ਭੱਟਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਮੰਜੂਸਰੀ ਰਾਹਾ ਅਤੇ ਹੋਰ (5) ਵਿੱਚ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਕੀਤੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਅੱਗੇ ਵਧੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਵਾਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਜਿੱਠੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਅਪੀਲਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਆਮ ਅਭਿਆਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਅਜਿਹੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਅੰਤਰ-ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਸੂਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਨਜ਼ਰੀਏ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦਿੱਲੀ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਅੰਡਰਟੇਕਿੰਗ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (6) ਵਿੱਚ ਦਿੱਲੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਖਰੇ ਸਨ। ਮੋਟਰ ਓਨਰਜ਼ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟਿਡ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਗੁਹਾਟੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਉਹੀ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਜੋ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਾਮ ਦੇ ਨਿਯਮ 20 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਮੈਸੂਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੋਟਰ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਕਲੇਮ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਰੂਲਜ਼, 1960, ਜਿਸ ਨੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਕੁਝ ਉਪਬੰਧ ਬਣਾਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਆਰਡਰ 41 ਦੇ ਉਪਬੰਧ

- (1) ਏਆਈਆਰ 1973 ਗੁਹਾਟੀ 1421 ———
- (2) 1974 ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਜਰਨਲ 269.
- (3) 1973 ਕਰੋੜ ਐਲਜੇ 1682
- (4) (1970), 1 ਮੈਸੂਰ ਲਾਅ ਜਰਨਲ 319.
- (5) 1968 ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਜਰਨਲ 1.
- (6) 1972 ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਜਰਨਲ 403.

ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਨਿਯਮ 22 ਉਕਤ ਨਿਯਮ 20 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਮੋਟਰ ਓਨਰਜ਼ ਇੰਸ਼ੋਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟਿਡ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਗੁਹਾਟੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ (ਆਰ ਐਸ ਬਿੰਦਰਾ, ਜੇ. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਗੁਹਾਟੀ

ਹਾਈ ਕੋਰਟ (ਅਸਾਮ, ਨਾਗਾਲੈਂਡ ਆਦਿ ਰਾਜਾਂ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ) ਦਾ ਸੀ। *Messrs Oriental Fire and General Insurance Co. Ltd.* ਬਨਾਮ ਨਾਨੀ ਚੌਧਰੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (2)।

ਇਹ ਅਫਸੋਸ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਸੂਰੀ ਨੇ ਏ. ਰਹਿਮਾਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੈਸੂਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਕੇ. ਚੰਦਰਸ਼ੇਖਰ ਨਾਇਕ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਨਾਰਾਇਣ ਇੱਕ ਹੋਰ (7)। ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਪੂਰੇ ਕਾਨੂੰਨ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਰਨਾਟਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ (ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਸੂਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ) ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ' ਕਲੈਕਟਰ, ਵਾਰਾਣਸੀ ਬਨਾਮ ਗੌਰੀ ਸ਼ੰਕਰ' ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ। ਮਿਸ਼ਰਾ ਅਤੇ ਹੋਰ (8), ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 110-ਡੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦਾਰ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੇ ਆਰਡਰ 41 ਨਿਯਮ 22 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ ਅੰਤਰ-ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਏਪੀ ਪੀਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਅਪਣਾਈ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, ਅਤੇ ਕਰਨਾਟਕ ਮੋਟਰ ਵਾਹਨ ਸਵਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਅਚਨਚੇਤ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਐਕਟ ਖਾਮੋਸ਼ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਆਪਣੇ ਆਮ ਅਪੀਲੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅਪੀਲ ਇਸ ਲਈ ਦਾਇਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਲੈਕਟਰ, ਵਾਰਾਣਸੀ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਐਕਟ, 1939, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ ਧਾਰਾ 19 (ਐਲ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹੀ ਅਪੀਲਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਐਕਟ ਦੇ (f), ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਹੋਰ ਅਪੀਲਾਂ। ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਅਪੀਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ

(7) ਏਆਈਆਰ 1975 ਕਰਨਾਟਕ 18.

(8) ਏਆਈਆਰ 1968 ਐਸਸੀ 384

ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਫਿਰ ਉਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ *ਮੰਜੁਲਾ ਦੇਵੀ ਭੂਟਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ* (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਧਿਰ ਨੂੰ ਵੀ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰੇ ਜਿਸ ਨੇ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਕਤ ਨਿਯਮ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਉਸ ਧਿਰ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵੀ ਦਖਲ ਦੇਣ ਦਾ ਵਿਆਪਕ

Major Triloki Nath Bhargava, etc. v. Smt. Jaswant Kaur, etc.,
(Narula. C.J.)

ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ 'ਕਾਫੀ ਨਿਆਂ ਕਰਨ ਲਈ' ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਦਿੱਲੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਲਗਾਤਾਰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅੰਤਰ-ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। *ਦਿੱਲੀ ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ ਅੰਡਰਟੇਕਿੰਗ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (ਸੁਪਰਾ) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ* ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਹੀ 'ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 110-ਡੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਲਾਗੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।' ਅਪੀਲ ਕਿਉਂਕਿ ਮੋਟਰ ਵਹੀਕਲ ਐਕਟ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਕੋਡ ਦੇ ਆਰਡਰ 41 ਨਿਯਮ 22 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅੰਤਰ-ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। *ਵੈਨਗਾਰਡ ਇੰਸੂਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟਡ ਬਨਾਮ ਬਹੋਤੀ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ* ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਉੜੀਸਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਵੀ *ਮਯੂਸਵਦਨ ਰਾਏ* ਬਨਾਮ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 110-ਡੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ-ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕਾਇਮੀ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇਹੀ ਤਰਕ ਅਪਣਾਇਆ। *ਬਸੰਤੀ ਕੁਮਾਰੀ ਦੇਵੀ ਅਤੇ ਹੋਰ (10)*। ਸ਼੍ਰੀ ਸੂਰੀ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਆਧਾਰ ਅੰਤਰ-ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਗੈਰ-ਸੰਭਾਲਤਾ ਬਾਰੇ ਦੋ-ਗੁਣਾ ਹੈ; (i) ਕਿ ਮੋਟਰ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਕਲੇਮ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਡਿਕਰੀ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ; ਅਤੇ (ii) ਕਿ ਮੋਟਰ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਕਲੇਮ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਈ ਅਦਾਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਡਿਕਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੋਡ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰੋਸੀਡਿਊਰ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਨਜ਼ਿਠਣਾ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ (ਜਿਸ ਦਾ ਮੈਂ ਮੈਂਬਰ ਸੀ) ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। *ਸਾਂਤੀ ਦੇਵੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਜਨਰਲੀ ਮੈਨੇਜਰ, ਹਰਿਆਣਾ ਰੋਡਵੇਜ਼ ਅੰਬਾਲਾ, ਅਤੇ ਹੋਰ (11)*। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 110-ਡੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਾਰਵਾਈ ਭਾਵੇਂ ਇਸਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸਾਲਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਚਰਿੱਤਰ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੀ। ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸੀ

(9) 1972 ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਜਰਨਲ 426.

(10) 1973 ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਜਰਨਲ 308.

(11) ਏਆਈਆਰ 1972 ਪੀ.ਬੀ. & H. 65.

ਅੱਗੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮੋਟਰ ਐਕਸੀਡੈਂਟ ਕਲੇਮ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਅਵਾਰਡ ਸਾਰੇ ਵਿਵਹਾਰਕ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਦੋਹਾਂ ਪੱਖਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ *ਕੇ. ਚੰਦਰਸ਼ੇਖਰ ਨਾਇਕ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (ਸੁਪਰਾ)* ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਰਨਾਟਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਵਿਚਾਰ, ਉੜੀਸਾ ਅਤੇ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸਹੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਗੁਹਾਟੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ, ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੇ ਸਨਮਾਨ ਨਾਲ ਲਿਆ ਗਿਆ ਨਜ਼ਰੀਆ, ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ. ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 110-D ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਅੰਤਰ-ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਵਾਹਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਬੀਮਾਕਰਤਾ ਦੀ ਅਪੀਲ ਦੇ

ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਰਾਸ-ਇਤਰਾਜ਼ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਯੋਗ ਸਨ, ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਸੂਰੀ ਦੇ ਇਸ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਤਰਾਜ਼ ਬਿਨਾਂ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਹੈ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਘਾਤਕ ਚੱਲ ਰਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਪੀੜਤ ਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਨਿਆਦੀ ਮਾਪਦੰਡ ਮੌਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਨੂੰ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਹੈ। ਅਗਲੀ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਗੱਲ ਜੋ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦੇ ਸਰੋਤ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋ ਸਨ, ਅਰਥਾਤ (i) ਉਸਦੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਲਗਭਗ ਰੁਪਏ 102 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ; ਅਤੇ (ii) ਖੇਤੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਉਸਦੀ ਆਮਦਨ। ਦਾਅਵੇਦਾਰ-ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਇੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਫੌਜੀ ਅਫਸਰ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਹੱਥੀ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਇੱਕ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਮਜ਼ਦੂਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। 150 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ। ਉਹੀ ਆਮਦਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਆਉਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਦਾਅਵੇਦਾਰ-ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਜੀਵਨ ਕਾਲ ਦੌਰਾਨ ਵਿਵਾਦਿਤ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਸਾਂਝੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ, ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਨੂੰ ਹੁਣ ਕੰਮ ਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਹੱਥੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ। ਜੇ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਿਸਟਰ ਸੂਰੀ ਨੇ ਖੁਦ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਹੈ। 50 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਇੱਕ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਖਰਚੇ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾਮੁਮਕਿਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੇ ਸੁਝਾਅ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਖਰਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 50 ਪ੍ਰਤੀ ਆਦਮੀ - ਉਸਦੀ ਆਮਦਨ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ, ਉਸਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ੁੱਧ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਲਗਭਗ ਰੁਪਏ ਹੋਵੇਗਾ। 202 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ। ਮ੍ਰਿਤਕ

ਮੌਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਉਮਰ 59 ਸਾਲ ਸੀ। ਇਹ ਸਬੂਤ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਜ਼ਬੂਤ ਸਿਹਤ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਖੇਤੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਜੀਵਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨੂੰ 70 ਸਾਲ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਮਾਤਾ ਦੀ ਉਮਰ ਲਗਭਗ 80 ਸਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਦਸੇ ਸਮੇਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਾਰੇ ਸੰਕੋਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਕਾਰਕਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਸਾਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਉਮਰ 70 ਸਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਗ਼ਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਹੋਏ ਵਿੱਤੀ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਗਣਨਾ 1000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਗਿਆਰਾਂ ਸਾਲਾਂ ਲਈ 200 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ, ਇਹ ਰੁਪਏ 'ਤੇ ਆਵੇਗਾ। 26,400 ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਇਸ ਲਈ, 30,000 ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਸਿਰਫ 12,000। ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਅਸੀਂ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ

Major Triloki Nath Bhargava, etc. v. Smt. Jaswant Kaur, etc.,
(Narula. C.J.)

ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਉਸ ਰਕਮ ਲਈ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ। ਅਸੀਂ ਸ੍ਰੀ ਸੂਰੀ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਕਿ ਮ੍ਰਿਤਕ ਦੀ ਉਮਰ 65 ਸਾਲ ਤੈਅ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਰਥਿਕ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਗਣਨਾ ਸਿਰਫ ਰੁਪਏ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। 50 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਹੱਥੀਂ ਕੰਮ ਦੇ ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜੇ ਡੀ ਆਪਣੇ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਕ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸ੍ਰੀ ਸੂਰੀ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਿੱਚ ਹਮਲੇ ਦੇ ਪੱਧਰ ਦਾ ਦੂਜਾ ਆਧਾਰ ਵੀ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਵਿਦਵਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਆਖਰੀ ਬੇਨਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦਾਅਵੇਦਾਰ-ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਰਾਸ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਨਾਕਾਫੀ ਮੋਹਰ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੀ ਰਾਸ਼ੀ 6,364 ਰੁਪਏ ਵਧਾਏ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। 30,000, ਉਸਨੂੰ ਮਿਸਟਰ ਸੂਰੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ 'ਤੇ ਐਡ ਵੈਲੋਰੇਮ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 23,636, ਜੋ ਕਿ ਦੋ ਅੰਕੜਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਕਰਾਸ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਅੱਗੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ। ਨਾ ਹੀ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦਾਇਰ ਅਪੀਲ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਨੁਕਤੇ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬੈਂਚ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਹਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਨਵੇਂ ਅਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਨਵੇਂ ਆਧਾਰ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੇਸ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੀ ਛੁੱਟੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿੱਚ

Jit Singh son of Rattan and nine others v. Karnail Singh and seven others (Narnia, C. J.)

ਮੇਟਰ ਵਹੀਕਲ ਐਕਟ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 22 ਦੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 110-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਤੀਜੀ-ਧਿਰ ਦੇ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਅਦਾ ਕਰਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕੋਈ ਵੀ *ਕੀਮਤ ਅਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ*। ਕਿਸੇ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੀ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਠਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਸੂਰੀ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਣਾ ਪਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣੀ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਪੀਲ ਦੇ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਅਤੇ ਅੰਤਰ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਅੰਤਰ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, *ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰ*, ਅਸੀਂ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ੍ਰੀ ਸੂਰੀ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਗੁਣਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਬਿੰਦੂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਬੀ. ਐੱਸ. ਜੀ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ-ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁੱਕਦੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਪ੍ਰਭਾਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ

ਆਰਐਸ ਨਰੂਲਾ ਸੀ.ਜੇ.

ਰਤਨ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਜੀਤ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਨੌਂ ਹੋਰ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ^

ਬਨਾਮ

ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਸੱਤ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦੇਹ।

1964 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 1036.

27 ਫਰਵਰੀ 1975

ਪੰਜਾਬ ਕਸਟਮ (ਪਵਰ ਟੂ ਕਟੈਸਟ) ਐਕਟ (1920 ਦਾ II)- ਸੈਕਸ਼ਨ 7- ਪੰਜਾਬ ਕਸਟਮ (ਪਵਰ ਟੂ ਕਟੈਸਟ) ਸੋਧ ਐਕਟ (1973 ਦਾ ਨੰਬਰ 12)- ਸੈਕਸ਼ਨ 3- ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950)— ਆਰਟੀਕਲ 254(1)- ਸੋਧ ਐਕਟ—ਕੀ ਧਾਰਾ 254(1)- ਦੀ ਧਾਰਾ 7 ਨੂੰ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸੋਧ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ—ਕੀ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਜੱਦੀ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਸੰਪੱਤੀ ਦੀ ਬੇਗਾਨਗੀ ਲੜਨ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਰਿਵਾਜ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ।

Jit Singh son of Rattan and nine others v. Karnail Singh and seven others (Narnia, C. J.)

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ 1950 ਦੀ ਸੱਤਵੀਂ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਸੂਚੀ II ਦੀ ਐਂਟਰੀ 18 ਵਿੱਚ "ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਉੱਪਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ" ਦਾ ਇਹ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਬਹੁਤ ਵਿਆਪਕ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕੋਲ ਤਬਾਦਲੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਸ਼ਿਆਂ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪਾਊਡਰ ਹੈ / ਅਤੇ ਵਾਹਿਯੋਗ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਬੇਗਾਨਗੀ। ਪੰਜਾਬ ਕਸਟਮ (ਪੌਰ ਟੂ ਕਟੈਸਟ) ਐਕਟ,